

Arrest

nr. 229 651 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ALBAYRAK en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 19 november 2015 België is binnengekomen, diende op 4 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 april 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 10 april 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 04/12/2015

Overdracht CGVS: 15/03/2016

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 26 februari 2018 van 13.45 uur tot 17.25 uur een persoonlijk onderhoud. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Gloria Mweze Sifa, loco meester Davy Van Der Beken, was aanwezig van 14.30 uur tot het einde van het onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Surkh Gul, gelegen in het district Jaji, provincie Paktia. U bent Pashtoun van etnische origine. U behaalde uw universitaire studies informaticatechnologie aan het Aryob Institute in Kabul. U bent gehuwd met N.I.B. Jullie hebben geen kinderen. Uw echtgenote verblijft nog in Surkh Gul.

Van 1385 tot 1388 Afghaanse kalender (AK), 2006-2009 Gregoriaanse kalender (GK) werkte u in Kabul voor het Amerikaanse bedrijf U. Nadien werkte u van 1388 tot 1391 AK (2009-2012 GK) onder meer in de provincie Gardez voor het bedrijf S.C.S. U organiseerde voor dit bedrijf als logistiek medewerker de konvoien met olietankers en andere wagens van Kabul naar Gardez en andere plaatsen.

Zes maanden nadat u begonnen werken was voor S.C.S. werd een werknemer van S.C.S. gearresteerd en overgeleverd aan de Afghaanse inlichtingendiensten. Twee of drie maanden voor het einde van uw werk voor S.C.S. ontplofte een bom in een konvoi door jullie georganiseerd, waarna drie leden van de taliban werden gearresteerd. Na deze arrestatie kreeg u een dreigetelefoon met de melding dat u hun strijders vrij moest krijgen. U vermoedt dat uw oom A.J., die het gemunt heeft op uw landbouwgronden, de taliban van uw werkzaamheden voor bedrijven gelieerd aan de Amerikanen op de hoogte bracht. U verwittigde uw baas en veranderde uw nummer, waarna u geen telefoontjes meer ontving. U leefde wel in angst.

U stopte met werken voor S.C.S. op 19 mizan 1391 AK (10 oktober 2012 GK). U trok terug huiswaarts naar Jaji en bleef werkloos tot u besloot in de eerste of tweede maand van 1393 AK (maart/april 2014 GK) een kleine kruidenierswinkel te openen in Shah Shaheed, stad Kabul.

Op een nacht bleef u overnachten in uw winkel. Er werd geklopt op uw deur, maar u weigerde op te staan. De veiligheidsmedewerker kwam er wel aan en vroeg wie ze waren. De nachtelijke bezoekers zeiden hem dat ze u nodig hadden en dat hij moest zeggen dat ze vrienden van u waren die u hadden gebeld toen u in Gardez aan het werk was. Ongeveer vijftien op twintig dagen later, op 19 of 20 mizan 1394 (11 of 12 oktober 2015), werd er voor uw winkel een wagen geladen met explosieven tot ontploffing gebracht. Na dit incident kreeg uw vader in Jaji het bezoek van deze lui die hem opdroegen u te vinden omdat u, zijn zoon, voor de Amerikanen werkte en daarom moest worden gedood. Vijf of zes dagen later trok u huiswaarts, maar uw vader kwam u tegemoet. Uw vader duldde geen tegenspraak en regelde onmiddellijk een smokkelaar zodat u het land kon ontvluchten.

U verliet Afghanistan op 10 sunbulah 1394 AK (1 september 2015 GK). U vroeg internationale bescherming aan in België op 4 december 2015.

Na uw vertrek verdween uw vader spoorloos. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban omdat u voor de Amerikanen hebt gewerkt.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legt u uw originele taskara voor, die van uw vader en grootvader, een brief van de taliban, een bevestigingsbrief van de dorpsoudsten inzake uw problemen, een klacht gericht aan het districtshuis inzake uw problemen, een schoolrapport en diploma, een werkcertificaat, een appreciatiebrief, twee bevestigingsbrieven van uw werkgevers, tal van werkmails, lijsten van bewakers op uw werk, foto's van een Eurostation, collega Z.R., foto's van Z.R. zijn overleden moeder, een appreciatiebrief van A.W.Z. die een vriend van u was en ook problemen kende in Afghanistan, foto's van u in Jaji, van uw huwelijk en van uw familieleden, foto's nadat er een aanslag had plaatsgevonden aan uw winkel, foto's van u met collega's, met uw baas, en van uw baas in Londen en drie briefomslagen waarin deze documenten u werden toegestuurd vanuit Afghanistan. Ook stuurde u een mail door waarin u uw asielmotieven herhaalt, de algemene veiligheidssituatie in uw dorp beschrijft, de algemene veiligheidssituatie in Kabul en de situatie van uw gezinsleden en stuurde u een overzicht door van uw medisch dossier uit het opvangcentrum, een attest over uw mentale toestand van de therapiepraktijk Sica en een attest over uw opname in een Belgisch ziekenhuis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U haalde op het eind van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 26 februari 2018 weliswaar aan dat u niet goed kunt slapen, nachtmerries hebt en bezorgd bent om uw familieleden en naar de dokter gaat voor pijn in uw been (CGVS, p. 19) Ook legde u doorheen de procedure een medisch dossier uit het opvangcentrum neer, een attest over uw mentale toestand van de therapiepraktijk Sica met goedkeuring voor een sessie bij de kinesitherapeut en een attest over uw opname in een Belgisch ziekenhuis. In het attest betreffende uw opname klaagt u dat uw korte en lange termijn geheugen sterk verminderd is. Deze klacht werd evenwel niet weerhouden in de diagnose. Bovendien dient te worden opgemerkt dat nergens uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud blijkt dat deze problemen een invloed zouden kunnen hebben op uw vermogen om uw asielmotieven te verduidelijken. Tijdens uw persoonlijk onderhoud heeft u geen enkele keer gewag gemaakt van eventuele moeilijkheden. Ook bevestigde u op het eind van uw onderhoud alle vragen goed begrepen te hebben en ook de tolk goed verstaan te hebben (CGVS, p. 18).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de taliban. Er dient echter na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden verleend en dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw asielmotieven komen namelijk zoals u het schetst weinig geloofwaardig over. Zo is het zeer merkwaardig dat u na het krijgen van enkele dreigtelefoontjes drie jaar lang niets meer vernam van de taliban om plots, nadat u reeds jarenlang gestopt was met werken voor een aan een Amerikaans gelieerd bedrijf, weer bedreigd te worden net omdat u zogezegd voor een Amerikaans bedrijf werkzaam was. U werd namelijk voor het eerst persoonlijk bedreigd nadat drie leden van de taliban waren gearresteerd na een aanslag te hebben gepleegd op een konvooi van S.C.S. op 19 mizan 1391 AK (10 oktober 2012), en hoorde pas voor het eerst iets van hen terug vijftien of twintig dagen voor ze uw winkel vernielden op 19 mizan 1394 AK (11 oktober 2015 GK) (CGVS, p. 8-9). U haalt zelf ook aan na de eerste telefoontjes uw nummer te hebben veranderd en in de periode nadien geen telefoonoproep meer te hebben ontvangen van een aan de taliban gelieerde persoon (CGVS, p. 8). Meer zelfs, van 19 mizan 1391 AK (10 oktober 2012 GK), de datum dat uw contract bij S.C.S. stopte, tot de eerste of tweede maand van 1393 AK (maart/april 2014 GK), het moment dat u uw winkel opende in Kabul, verbleef u zelfs in het district Jaji, provincie Paktia (CGVS, p. 4), terwijl u aanhaalt dat er zich in Jaji een groot netwerk van de taliban bevindt (CGVS, p. 8). Dat u zich, vrij snel na het verkrijgen van de dreigtelefoons, terug huiswaarts begaf waar uw bedreigers u eenvoudig en zonder veel hinder zouden kunnen opsporen en benaderen, ondermijnt enerzijds uw verklaring bedreigd te zijn geweest, maar ondermijnt anderzijds zeker ook de ernst van de door u aangehaalde bedreiging. Hiermee geconfronteerd, haalt u aan dat u voorzorgsmaatregelen nam en u steeds verborgen hield, terwijl u eveneens aanhaalt vaak over en weer te zijn gereisd van Jaji naar Kabul op zoek van werk (CGVS, p. 9). U wachtte weliswaar tot er politie en legereenheden op de baan waren, toch mag worden aangenomen dat u ook op die momenten in de directe omgeving van uw dorp makkelijker bereikbaar was voor uw vijanden, indien u effectief een doelwit was van hen. Bovendien haalt u evenzeer aan gewoon familie te hebben bezocht in die periode (CGVS, p. 9), wat evenmin duidt op een leven in de luwte.

Ook dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over u asielmotieven niet stroken met de documenten die u ter staving neerlegt. Om uw problemen met de taliban te duiden, legt u drie documenten neer: een brief van de taliban, een bevestigingsbrief geschreven door de ouderen en een brief geschreven door uw vader aan het districtshuis. In hun brief, gedateerd op 1/11/1436 Islamitische kalender (IK), 16/08/2015 GK, eisen de taliban dat u moet stoppen met uw werk voor de Amerikanen, nadat u reeds verschillende keren telefonisch werd gewaarschuwd. Gezien u reeds drie jaar eerder was gestopt met uw werkzaamheden, en u nadien zelfs werkloos thuis zat in Paktia (CGVS, p. 21 & 4), is het vrij opmerkelijk dat de taliban daar niet op de hoogte van zouden zijn geweest. Ook de ouderen stellen in hun brief dat u verschillende malen door de taliban werd gewaarschuwd uw werk voor de Amerikanen te stoppen, wat u weigerde te doen. Omdat de taliban steeds sterker werden in uw regio, zag u zich genooddaakt het land te verlaten, aldus de ouderen. Het is opmerkelijk dat de schrijvers van deze twee documenten laten uitschijnen dat u tot op het moment van uw vertrek uit Afghanistan nog werkzaam was voor de Amerikanen en dus een vervolging aanhalen die niet strookt met de wijze waarop u uw motieven uit de doeken doet. Geconfronteerd met de incoherentie tussen uw verklaringen en de dreigbrief zegt u dat u, toen u reeds uw winkel had, u nog steeds naar werk aan het zoeken was en de taliban ook dachten dat u nog steeds werkzaam was voor dezelfde mensen (CGVS, p. 15). Deze verklaring is weinig plausibel aangezien er mensen naar u zouden zijn komen zoeken in uw winkel in Kabul, waardoor mag worden verwacht dat uw bedreigers op de hoogte waren van uw carrièreswitch en ze dus ook konden weten dat u helemaal niet meer voor de Amerikanen aan het werk was.

Merkwaardig is ook dat u, als universitair geschoolde (CGVS, p.5), aangeeft de brief van de taliban niet gelezen te hebben en zelfs niet weet wanneer deze brief werd geschreven. Nog frappanter is zelfs dat u niet weet of u nog in Afghanistan was op het moment dat uw vader deze brief van de taliban zou hebben ontvangen. De brief werd namelijk een tweetal weken voor uw vertrek uit Afghanistan gestuurd. Dat u daarvan niet op de hoogte zou zijn geweest in Afghanistan en zelfs nog niet op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, ondermijnt ten zeerste uw geloofwaardigheid vervolgd te zijn geweest. Even opmerkelijk is de vaststelling dat u niet weet van welke mensen uw vader de brief zou hebben ontvangen, noch of er behalve de foutieve eis uw werk neer te leggen nog iets geëist wordt in de brief (CGVS, p. 15). Nochtans willen de taliban niet enkel dat u zou stoppen met uw werk, maar ook dat u zich zou aansluiten bij hen. Naast uw uiterst gebrekkige kennis over de inhoud van de brief van de taliban, bent u evenzeer uiterst kort van stof over de brief van de dorpsoudsten. U heeft er geen idee van wie deze brief schreef (CGVS, p. 17) en verklaart zelfs deze brief nooit te hebben gelezen. Evenmin heeft u de brief gericht aan het districtshuis gelezen, zegt u (CGVS, p. 18). Uw bewering dat u deze niet goed kunt lezen, is niet ernstig (CGVS, p. 18). U bent in Afghanistan tot de twaalfde graad naar school geweest, heeft nadien twee jaar universitaire studies doorlopen (CGVS, p. 2-5) en kon deze desnoods nog in België laten vertalen door iemand die uw taal spreekt en wel kan lezen, eens in veiligheid. Dat u dacht dat u deze brieven op het CGVS kon laten vertalen, kan niet worden aanvaard als verklaring voor uw gebrek aan interesse in de eigen documenten die u ter staving neerlegt. Uw nihilistische kennis over de door u neergelegde stavingsstukken van uw asielmotieven en uw totaal gebrek aan interesse erin, relativeert dan ook sterk de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees.

Vervolgens is het weinig aannemelijk dat u het gesprek niet kunt reconstrueren die de veiligheidsmedewerker van uw winkel voerde met de mannen die u kwamen opzoeken. Nochtans zou dit bezoekje de eerste stap na drie jaar stilzwijgen zijn geweest van de taliban. Er mag dan ook worden verwacht dat u met meer dan grote belangstelling elk detail over de bezoekers en van het gesprek zou hebben proberen te weten te komen ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. U weet echter niet met hoeveel ze aan uw deur stonden te kloppen en vroeg evenmin aan de veiligheidsmedewerker hoe ze eruit zagen (CGVS, p. 11-12). Verwacht mag worden dat u toch zou hebben proberen achterhalen hoe die mannen eruit zagen om zo, in de volgende dagen, met iets meer achterdocht en arendsogen uw winkel te kunnen verlaten en zich op straat te begeven. Ook vreemd is dat de veiligheidsmedewerker onmiddellijk wist dat het leden van de taliban waren terwijl ze hem enkel hadden verteld dat het vrienden van u waren die u reeds hadden gecontacteerd toen u in dienst was (CGVS, p. 12). Het lijkt weinig aannemelijk dat deze mannen zich onmiddellijk als taliban zouden bekendmaken in de hoofdstad Kabul. Ze moeten ook hebben geweten dat ze daarmee de kans u te pakken te krijgen onmiddellijk in de voet zouden schieten.

Even frappant is dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de dreigtelefoontjes die u ten tijde van uw werk voor S.C.S. zou hebben ontvangen of waar de leden van de taliban in hun brief naar verwijzen (vragenlijst CGVS, d.d. 04/03/2016, vraag 4 & 5). U houdt het enkel op uw oom A.J. die u zou hebben verklikt bij de taliban, net voor uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaring dat u pas in

België, nadat u wat meer informatie had verzameld, te weten bent gekomen dat er ook mensen met wie u samenwerkte gelinkt waren aan de taliban en er u bij de DVZ niet naar details werd gevraagd (CGVS, p. 13-14), is niet ernstig en strookt niet met de door u geschetste feiten tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u reeds in het verleden, jaren vóór u uw winkel startte, telefonisch bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 9). Bovendien slaagt u er niet in ook maar een begin van informatie te geven over uw collega's die gelieerd zouden zijn aan de taliban (CGVS, p. 11), wat opmerkelijk is aangezien u verklaart in België informatie te hebben ingewonnen. Bij de DVZ vertelde u evenmin over het bezoek van onbekenden aan uw winkel en de aanslag erop. U houdt het op miscommunicatie met de tolk op DVZ, die in het Frans aan het vertalen was (CGVS, p. 14). Vanzelfsprekend kan dit niet verklaren waarom u bij DVZ over deze sleutelelementen in uw vervolgingsmotieven met geen woord repte, gezien de tolk u aansprak in uw moedertaal en u het verslag nadien ook nog eens voorlas in uw moedertaal dat door u als goedgekeurd werd ondertekend. Dat u toen geen opmerkingen meer maakte en ook bij aanvang van uw onderhoud op het CGVS niets wenste aan te passen aan uw verklaringen die u had afgelegd bij de DVZ (CGVS, p. 2) ondermijnt nog maar eens de geloofwaardigheid van de door u geschetste feiten.

Ook opmerkelijk is dat u uw bewering dat uw oom langs vaderszijde, genaamd A.J., achter uw bedreiging door de taliban zou zitten, niet kunt staven met objectieve gegevens en het tot op de dag van uw onderhoud op het CGVS blijft bij een louter hypothetisch vermoeden. U vermoedt dat uw oom uw werkzaamheden bij Amerikaans gelieerde bedrijven verklikte bij de taliban omdat hij niet van u hield omdat u als enig kind recht had op de velden van uw vader (CGVS, p. 10). Nochtans weet u evenzeer dat er leden van de taliban bij hetzelfde bedrijf werkzaam waren, dus ook zij konden u hebben verklikt (CGVS, p. 10). Waarom uw oom er dan zou zijn bij betrokken, kunt u niet concreet maken, wat uw geloofwaardigheid ondermijnt. U kunt zelfs niets zeggen wat de eventuele link is tussen uw oom en de taliban (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe u dan wel weet dat uw oom de leiders van de taliban inlichtte, zegt u tot slot zelf ook dat u het niet zeker weet (CGVS, p. 10). Niemand zou hem ook ooit hebben aangesproken hierover (CGVS, p. 17). Nochtans benoemde u, zoals eerder aangehaald, bij de DVZ enkel uw oom A.J. als hoofdschuldige van uw problemen met de taliban. Dat u dan ook niet verder komt dan een vermoeden, plaatsen ernstige vraagtekens bij uw vluchtmotieven.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u evenmin het incident waarbij uw vader na uw vertrek spoorloos zou zijn verdwenen, geloofwaardig kunt maken (CGVS, p. 4 & 9). Deze verdwijning is namelijk, net als uw gehele asielrelaas, weinig plausibel. Het is niet aannemelijk dat de taliban, nadat er twee jaar geen noemenswaardig nieuws te rapen viel betreffende uw vervolgingsvrees (CGVS, p. 16), plots uw vader zouden ontvoeren. Uzelf was reeds sinds eind 2015 uit Afghanistan gevlucht, en uw vader zou zes à zeven maand voor uw onderhoud in februari 2018 zijn ontvoerd (CGVS, p. 9). Behalve dat die mensen nog steeds naar u op zoek waren, zou er echter niets meer zijn gebeurd. Waarom dan plots uw vader zou zijn ontvoerd, opnieuw jaren nadat u, de persoon op wie de taliban het had gemunt, het land zou zijn ontvlucht, is een raadsel. Even onaannemelijk is de vaststelling dat u ook geen zicht hebt op wat er na de ontvoering van uw vader is gebeurd. Zo weet u helemaal niets over de zoekactie die uw familieleden op het getouw zouden hebben gezet om uw vader opnieuw op te sporen (CGVS, p. 15). Straffer nog, u heeft het zelfs niet gevraagd, eens in contact met het thuisfront. Gevraagd of uw gezinsleden niet naar de dorpsoudsten konden gaan om eventueel in contact te komen met uw vader zijn ontvoerders, zegt u dat er niemand is om dit te doen omdat uw grootvader oud is (CGVS, p. 16). Het is weinig plausibel dat, wegens afwezigheid van uw vader, niemand naar een van de dorpsoudsten zou kunnen gaan, te meer omdat die zich in het verleden reeds bereid hebben verklaard u te steunen gezien ze een bevestigingsbrief van uw problemen hebben geschreven.

Uw ongelooftwaardige verklaringen laten niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de taliban geveiseerd werd in Afghanistan en daardoor vervolging dient te vrezan bij terugkeer.

De loutere vaststelling dat u van 1385 tot 1391 AK (2006-2012 GK) voor bedrijven gelinkt aan de buitenlanders of Amerikanen hebt gewerkt is onvoldoende om als risicoprofiel bestempeld te worden en effectief omwille van die werkzaamheden een risico op vervolging te lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afgaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verliet Afghanistan drie jaar nadat u reeds was

gestopt met uw laatste werkgever S.C.S.. De vervolgingsfeiten die nadien zouden zijn gebeurd, werden eerder in deze beslissing niet geloofwaardig geacht waardoor mag worden aangenomen dat u na uw werkzaamheden in Afghanistan geen problemen hebt gekend en in de toekomst, bij terugkeer naar Afghanistan, evenmin problemen gelieerd aan die werkzaamheden zult kennen.

Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Conventie van Genève. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen.

De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid.

Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bij de bespreking van uw asielmotieven verwijst u weliswaar naar een aanslag waarbij ook uw winkel geraakt werd en in uw mail gericht aan het CGVS op 5 december 2018 haalt u aan dat er in Kabul de dagen voordien verschillende incidenten hebben plaatsgevonden, waarbij de media de kleinere incidenten zelfs het vermelden waard niet vinden, toch dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u bij terugkeer, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U heeft tot de twaalfde graad school gelopen en hebt nadien een universitair diploma behaald in de stad Kabul zelf, waar u ook verbleef (CGVS, p. 5). Ook heeft u nadien gewoond en gewerkt in de hoofdstad (CGVS, p. 2-3), heeft u er een oom wonen waar u in het verleden reeds op kon rekenen gezien u vaak bij hem verbleef (CGVS, p. 3), heeft u drie neven die in Kabul wonen en

werken (CGVS, p. 3) en bevestigt u, zoals ook uw Facebookprofiel aantoont, dat u veel vrienden heeft wonen in Kabul (CGVS, p. 4). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als gehuwde man zonder kinderen een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u heeft geprobeerd, maar dat de taliban u ook daar, in de hoofdstad, kwamen zoeken (CGVS, p. 18). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban omwille van uw werk voor buitenland gerelateerde bedrijven gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara, die van uw vader en grootvader, uw schoolattest en diploma en de vele foto's van uw huwelijk, familie en uw herkomstregio zeggen enkel iets over uw identiteit, die niet in vraag wordt gesteld, en houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoont. De vele documenten en foto's die uw werk in Afghanistan moeten aantonen voor de verschillende door u aangehaalde bedrijven zeggen evenmin iets over uw vervolgingsvrees. Uw werk voor deze bedrijven wordt evenmin in vraag gesteld. De documenten betreffende uw vriend A.W.Z. en collega Z.R. zeggen evenmin iets over uw persoonlijke vervolgingsfeiten. Elk verzoek om internationale bescherming wordt namelijk op basis van zijn eigen merites rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker beoordeeld. Deze documenten zeggen ook niets over de eventuele problemen die deze personen hebben zouden ondervonden in Afghanistan, of de oorzaak ervan. De brief van de taliban, de verklaring van de dorpsoudsten en het attest gericht aan de districtschef werden eerder reeds aangehaald inconsistenties aan te tonen. De verklaring van de dorpsoudsten en het attest gericht aan de districtschef werd bovendien duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk voor uw verzoek. Het gesolliciteerd karakter ontnemt de stukken hun objectieve bewijswaarde. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De foto's die de aanslag op uw winkel moeten aantonen, tonen dan weer niet aan dat uw winkel, indien u al een winkel uitbaatte, in de brokken deelde. Deze foto's tonen ook niets aan over het doel van de aanslag. Noch zeggen ze iets over uw persoonlijke asielmotieven. Ook u bevestigt dit door te stellen dat het een algemene aanval betrof waarbij u niet het hoofddoel was (CGVS, p. 12). De drie briefomslagen tonen dan weer aan dat uw documenten u vanuit Afghanistan werden opgestuurd, onder meer vanuit Kabul, zonder dat dit iets zegt over uw asielmotieven. De mail die u doorstuurde op 5 december 2018 waarin u uw asielmotieven herhaalt, de algemene veiligheidssituatie in uw dorp en in Kabul beschrijft en de situatie van uw gezinsleden, kan vanzelfsprekend ook niet als objectief bewijs worden aanvaard om uw asielmotieven te staven, gezien het een door u neergepend document is. Het medisch dossier uit het opvangcentrum, het attest over uw mentale toestand van de therapiepraktijk Sica met goedkeuring voor een sessie bij de kinesitherapeut en het attest betreffende uw ziekenhuisopname geven uw gezondheidssituatie aan, gebaseerd op uw eigen verklaringen. U haalde ook op het eind van uw persoonlijk onderhoud aan dat u niet goed kunt slapen, nachtmerries hebt en bezorgd bent om uw familieleden en naar de dokter gaat voor pijn in uw been (CGVS, p. 19). Er dient opgemerkt te worden dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Afghanistan heeft verlaten, te meer daar er aan de door ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Medische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“- Schending van artikel 48/3 en /4, 2de lid c, artikel 48/5 Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28.07.1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953;

- Schending van artikel 48/5 § 3 Vreemdelingenwet & schending toetsing materiële motiveringsplicht;*
- Schending van het evenredigheidsbeginsel en schending beginsel van behoorlijk bestuur;*
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;”*

In een eerste middel – *“schending van artikel 48/3 en /4, 2de lid c. artikel 48/5 Vreemdelingenwet en artikel 1. A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28.07.1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953”* – licht verzoeker toe als volgt:

“Verzoeker werd op zijn werk S.C.S. geconfronteerd met een bomaanslag op een konvoi.

Na deze aanslag werden er 3 talibanstrijders gearresteerd, waarna verzoeker meerdere dreigtelefoons heeft ontvangen van de taliban om deze talibanstrijders vrij te laten.

Deze talibanstrijders werden niet vrijgelaten, waardoor verzoeker ook geïnterviewd werd door de taliban om redenen dat zij hem als "spion" verdenken van de Amerikanen.

Verzoeker heeft vervolgens zijn telefoonnummer veranderd, doch na een periode van 3 jaar is de taliban te weten gekomen dat hij een kruidenierswinkel in Kabul had.

De taliban heeft verzoeker voortdurend bevolen om voor hen als "spion" te fungeren, doch heeft verzoeker dit pertinent geweigerd.

Hierdoor is de taliban ook voortdurend op zoek naar verzoeker.

De taliban is op een nacht komen aankloppen op de deur van de kruidenierswinkel, waarna de veiligheidsmedewerker van de winkel duidelijk had vastgesteld dat de taliban verzoeker kwam opzoeken. Ook de vader van verzoeker is rechtstreeks in contact gekomen met de taliban, waarbij hem werd gevraagd waar verzoeker zich bevond.

Uit het relaas van de feitelijkheden kan er worden bewezen dat verzoeker voortdurend wordt vervolgd door de taliban. Er bestaat een gegronde vrees voor vervolging.

Een stilte van 3 jaar is geen motief om te beweren dat er geen gegronde vrees meer is om te worden gedood. Het wil dan ook niet zeggen dat - indien verzoeker van werk is veranderd - dat de taliban niet langer hem zal vervolgen.

Meer zelfs, het feit dat verzoeker na 3 jaar stilte alsnog wordt gezocht door de taliban zorgt voor een gegronde vrees voor zijn leven.

Verzoeker heeft éénmaal voor een Amerikaans gelieerd bedrijf gewerkt, doch na de stopzetting hiervan, wordt hij alsnog gezocht omdat hij weigerde zich bij de taliban aan te sluiten. Het is dan ook vaststaand dat het leven van verzoeker in gevaar blijft, nu dat hij met de vijanden van de taliban heeft gewerkt, hetgeen hij met zijn leven zal moeten bekopen.

Overigens kan er evenmin niet worden ontkend dat verzoeker de nodige voorzorgsmaatregelen heeft genomen om zich verborgen te houden. Een persoon in tijden van angst en paniek, brengen hem in een overlevingsinstinct, zodat hij onopgemerkt zich probeert te verplaatsen.

Het is dan ook vanzelfsprekend dat hij nauwkeurig heeft toegezien dat hij niet zou worden gevonden door de taliban, zodat hij zich voornamelijk verplaatste op momenten dat het leger en de politie op straat zouden zijn.

Het feit dat hij zijn familie meerdere keren heeft bezocht, is nog geen reden om te beweren dat hij geen gegronde vrees kent voor zijn dood.

Verzoeker heeft een brief van de taliban en de dorpsouders bijgebracht, hetwelk zijn barre persoonlijke omstandigheden bevestigt.

Verzoeker begrijpt niet alle bewoordingen van de brief van de taliban maar hij weet wel dat het over zijn persoonlijke situatie handelt.

Het feit dat hij ook regelmatig terugkeerde naar zijn dorp, wil nog niet zeggen dat er sprake is van een "veiligere" situatie.

Verzoeker nam alle risico's om zijn familie te kunnen opzoeken.

Zijn familieleden en zijn echtgenote wonen thans in het dorp en zijn uiterst belangrijk voor verzoeker, zodat het dan ook vanzelfsprekend is dat hij deze geregeld zal opzoeken.

De bedoeling van verzoeker was om te kunnen overleven in de zeer penibele en gevaarlijke situaties. In deze zin moest hij dan ook werk vinden om te kunnen overleven.

Hiervoor dient hij dan ook onopgemerkt heen- en weer te gaan om dit te kunnen realiseren.

Het is niet zo dat de taliban op ieder minuut van de dag zich op dezelfde plaats begeeft, zodat verzoeker althans de mogelijkheden kreeg om zich iedere keer te verschansen.

De bewering van verweerster dat de politie en het leger prominent in de stad zijn, is louter een momentopname, dewelke niet mag worden veralgemeend over de hele lijn.

Er is geen sprake van veiligheid namens verzoeker.

Bij de letterlijke interpretatie van het Vluchtelingenverdrag kan men stellen dat verzoeker wel degelijk dient te worden erkend als vluchteling.

Verzoeker is naar België gevlucht omdat hij een gegronde vrees voor vervolging kent voor de taliban, aangezien hij het slachtoffer dreigt te worden van politieke vergeldingen van de taliban, dewelke eveneens een godsdienstig karakter hebben. Verzoeker kan de bescherming van zijn herkomstland niet inroepen.

Als vluchteling is het thans quasi onmogelijk om objectieve bewijzen te vergaren, waaruit de gegronde vrees tot vervolging zou blijken, nu dat zijn kruidenierswinkel volledig werd vernield en aldus geen bezittingen meer heeft.

Ook de nihile kennis en het beweerde gebrek aan interesse mag evenmin leiden tot de afwijzing van de vluchtelingenstatus. Overigens is het vermelden van de feitelijkheden aan CGVS maar niet aan DVZ geen gegronde reden om de vluchtelingenstatus af te wijzen.

Het al dan niet vermelden van de feitelijkheden aan CGVS maar niet aan DVZ wil nog niet zeggen dat er sprake is van ongeloofwaardigheid.

Zoals verzoeker heeft aangehaald, was het gesprek bij DVZ maar van zeer korte duur, waarbij de communicatie niet altijd even vlekkeloos verliep, gelet op de taalbarrière en de gebrekkige vertaling.

De algemene situatie van Afghanistan zorgt er dan ook voor dat het voor verzoeker onmogelijk is om de feitelijke toedracht zo gedetailleerd mogelijk na te vertellen op een duur van 25 minuten.

Er zijn voldoende asielmotieven, die aantonen dat er sprake is van een willekeurig gewapend conflict, waarbij het leven van verzoeker in groot gevaar is.

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (VANHEULE D, Vluchtelingen, Overzicht, Mvs & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22)".

In een tweede middel – “Schending van artikel 48/5 § 3 Vreemdelingenwet & schending toetsing materiële motiveringsplicht” – gaat verzoeker niet akkoord met de beoordeling van de commissaris-generaal dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker meent immers dat de commissaris-generaal de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 “*niet nauwkeurig heeft geanalyseerd en de inhoud te lichtzinnig heeft opgenomen in het kader van de situatie van verzoeker*”. In de richtlijnen van UNHCR wordt immers gesteld dat Kabul over het algemeen geen intern vestigingsalternatief is. Verzoeker parafraseert uit deze richtlijnen inzake de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan en wijst erop dat de commissaris-generaal hierbij mogelijke nieuwe risico's op vervolging of ernstige schade in overweging moet nemen, waarbij hij moet oordelen over de praktische, veilige en legale toegang tot het intern vestigingsalternatief. Verzoeker meent dan ook dat “*Verweerster moest derhalve rekening houden met onder andere het groot aantal geïmproviseerde explosieven en landmijnen, en de beperking van de vrijheid door anti-overheidsgroepen.*

In het verhoor van verzoeker kan niet worden ontkend dat verzoeker 2 keer een bomaanslag heeft meegemaakt, waarbij het reëel risico bestond dat hij een slachtoffer kon worden:

- Bomaanslag op zijn werk bij S.C.S.;

- Bomaanslag in de nabijheid van de kruidenierswinkel, dewelke totaal vernield is;

Overigens zijn de dreigtelefoons en het onaangekondigd bezoek van talibanstrijders in zijn winkel duidelijke bewijzen dat er sprake is van de beperking van vrijheid en een vrees voor vervolging.”

Verzoeker is verder van oordeel dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening gehouden met de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder de veranderlijkheid van het gewapend conflict: “*Enkel wanneer de veiligheid duurzaam is, is er sprake van IVA. Het UNHCR sluit Kabul uit als een intern vluchtalternatief, waarbij de hoofdrede is dat de provincie Kabul het grootste aantal burgerslachtoffers kent, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Hierdoor lopen burgers die deelnemen aan het openbaar leven dagelijks gevaar.*”

Verzoeker wijst er verder op dat de richtlijnen van UNHCR ook specifiek kwetsbare profielen vermelden van personen die – afhankelijk van hun persoonlijke situatie – een nood aan internationale bescherming hebben en een verhoogd risico lopen gezien de huidige context in Afghanistan. Eén van deze profielen, die toepasselijk is op de situatie van verzoeker, betreft die van personen geassocieerd met of die (vermeend) de regering of de internationale gemeenschap, waaronder de internationale missie, in

Afghanistan ondersteunen. *In casu* heeft verzoeker gewerkt voor een aan Amerika gelieerd bedrijf, "hetwelk niet door de taliban wordt geapprecieerd". Verzoeker heeft Afghanistan moeten ontvluchten. Het gegeven dat er een tijdspanne van drie jaar zonder nieuws is verstreken is niet relevant, gezien de bedreigingen blijven gelden vanuit het zelfde aspect: zijn deelname of hulp aan Amerikaanse troepen. De taliban zal verzoeker hiervoor altijd viseren, aldus verzoeker.

Verzoeker benadrukt nog dat "De conclusie van de UNHCR richtlijnen is dat de algemene veiligheids- en mensenrechtelijke situatie er op achteruit is gegaan in Afghanistan, waarbij de meest opmerkelijke verandering is dat de Kabul over het algemeen niet langer als een intern vluchtalternatief kan worden tegengeworpen." Hij citeert verder uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat de taliban hem kwam opzoeken in zijn kruidenierswinkel in Kabul.

Verzoeker citeert vervolgens uit het reisadvies op de website van de FOD Buitenlandse Zaken voor Kabul en de provincies in Afghanistan. Hij meent dat dit als een objectief bewijsstuk dient te worden beschouwd. Aldus oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing volgens verzoeker ten onrechte dat de stad, net als andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is.

De bestreden beslissing stelt eveneens ten onrechte, aldus verzoeker, dat uit objectieve en actuele informatie blijkt dat de stad Kabul via de internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Verzoeker wijst er immers op dat "[h]et staat buiten kijf dat Afghanistan nog steeds verdeeld is en er een langdurige oorlog woedt."

Verzoeker meent verder dat "De rechtstreekse dreigtelefoons aan verzoeker, de voortdurende zoektocht van de taliban naar verzoeker het zij rechtstreeks in zijn winkel, hetzij onrechtstreeks via zijn vader, de bomaanslagen op zijn werk en nabij de kruidenierswinkel zijn voldoende elementen, die aantonen dat verzoeker vreest voor zijn leven en geen andere mogelijkheid heeft om te vluchten.

Het is thans onmogelijk om zich in Afghanistan in een veiligere provincie of stad te vestigen nu dat de F.O.D. Buitenlandse zaken en de UNHCR-richtlijnen duidelijk meldingen maken van een gedestabiliseerde veiligheidssituatie in Afghanistan.

Het verzoek tot internationale bescherming dient op eigen merites beoordeeld te worden. Het feit dat verzoeker rechtstreeks in contact is geweest met de taliban en 2 bomaanslagen heeft overleefd, is het voldoende bewezen dat er sprake is van een gegronde vrees tot vervolging. De bijkomende bewijsstukken kunnen het relaas enkel bevestigen.

Indien de status van erkend vluchteling niet kan worden toegekend aan verzoeker, dan nog zou hij minstens de status van internationale bescherming moeten krijgen, vermits er geen intern vluchtalternatief of veiligheidstoestand is in Kabul."

Verzoeker citeert verder nog uit een persartikel van NRC en verwijst naar rechtspraak van de Raad (RvV 6 september 2018, nr. 208 961 en RvV 27 februari 2019, nr. 217 609). *In casu* licht hij toe dat: "Verzoeker kan aantonen dat hij uit het district Jaji, provincie Paktia is en dat hij tewerkgesteld was voor een Amerikaans gelieerd bedrijf en dat hij geïsoleerd wordt door de taliban.

De algemene veiligheid in Afghanistan is ronduit desastreus, hetgeen bevestigd kan worden door de UNHC rapporten en de talrijke mediaberichten.

De brief van de taliban en de brief van de dorpsouderen kunnen de achtergrond van verzoeker aannemelijk maken in die zin dat hij wel degelijk een gegronde vrees kent voor zijn leven in Afghanistan.

Op basis van de uiteenzetting van het UNHC rapport kan er ook worden vastgesteld dat Kabul geen intern vluchtalternatief is voor verzoeker, zodat hij op basis hiervan minstens de status van internationale bescherming moet krijgen.

Het feit dat verzoeker vrienden en familieleden heeft wonen, wil nog niet zeggen dat hij in een veiligheidssituatie zal verkeren.

Het feit dat verzoeker geweigerd heeft om deel te nemen aan de taliban groepering en eveneens door diezelfde groep geïsoleerd wordt vanwege zijn beroepsactiviteiten voor een Amerikaans gelieerd bedrijf houdt in dat hij een gevaar is voor zijn familie en vrienden, waardoor hij onmogelijk in Kaboel kan vestigen."

Verzoeker besluit dan ook dat "Volgens artikel 48/5 § 3 Vreemdelingenwet is er WEL behoefte aan internationale bescherming aangezien verzoeker in een deel van het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft en een reëel risico op ernstige schade loopt. Er kan evenmin worden bewezen dat verzoeker op een veilige en legale manier naar dat deel van het land kan reizen.

Ondergeschikt dient verzoeker sowieso de status van internationale bescherming te verkrijgen, nu dat zijn persoonlijke omstandigheden ertoe leiden dat hij niet in de hoofdstad kan vestigen."

In een derde middel – “*Schending van het evenredigheidsbeginsel en schending beginsel van behoorlijk bestuur*” – licht verzoeker toe als volgt:

“De beslissing van verweerster heeft een dermate invloed op het privéleven van verzoeker, in die zin dat hij voortdurend zal moeten vluchten om zijn leven te besparen.

Het is algemeen gekend dat de veiligheidssituatie van Afghanistan verre van goed is. Meer zelfs, de vijandigheid en oorlog woedt steeds meer en meer.

Het is evenmin voorspelbaar in welke districten/provincies/steden er nog aanslagen zullen volgen.

Er zijn meerdere fundamentalistische islamitische groeperingen, die actief zijn in het Oosten. Is het niet de taliban, dan is het Al Qaida of I.S. of een andere extremistische tak.

Het is onmogelijk om met 100% duidelijkheid te stellen, alwaar verzoeker zich veilig kan stellen.

Een internationale bescherming is minstens vereist voor de situatie van iedere Afghaan in een oorlogsgebied.

Indien verzoeker dient te worden teruggestuurd naar zijn herkomstland zal dit sowieso nefaste gevolgen voor zich hebben. De negatieve beslissing is derhalve niet evenredigheid met de gevolgen, die eraan verbonden zijn.

Indien verweerster de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag durft te stellen, staat verweerster vrij om zonder gegronde vrees voor haar veiligheid naar Afghanistan te reizen om het tegendeel te bewijzen. De administratieve beoordeling van de veiligheid van Afghanistan kan nooit volledig worden vergeleken met de effectieve toestand op ieder moment van de dag.”

In een vierde middel – “*Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*” – voert verzoeker nog aan dat de commissaris-generaal niet woord voor woord zijn antwoorden tijdens het persoonlijk onderhoud heeft genoteerd. Verzoeker heeft in detail zijn volledige situatie geschetst, doch dit werd uiterst beknopt neergeschreven. De beslissing werd aldus niet correct genomen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een niet-vertaalde kopie van zijn taskara en zijn attest van immatriculatie in België (stuk 2);
- een artikel “*Nieuwe richtlijnen UNHCR over Afghanistan: Kabul is geen intern vestigingsalternatief*” van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 10 oktober 2018 (stuk 3);
- het reisadvies voor Afghanistan van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken (stuk 4);
- het artikel “*Geen intern vestigingsalternatief in Kaboel wegens actuele situatie en persoonlijke omstandigheden*” van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 23 april 2019 (stuk 5).

De Raad merkt op dat verzoekers taskara reeds werd neergelegd en zich in het administratief dossier bevindt (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 1).

2.1.3. In een aanvullende nota van 13 mei 2019 legt verzoeker volgende stukken neer:

- een officiële verklaring van de wijkagent met beëdigde vertaling (stuk 1);
- een usb-stick met twee video-opnames met beëdigde vertaling (stuk 2);
- het artikel “*11 taliban militants killed in Paktia operation*” van Ariana News van 7 mei 2019 (stuk 3);
- het artikel “*5 killed, 24 injured as taliban attacks U.S. aid group’s office in Kabul*” van Ariana News van 8 mei 2019 (stuk 4);
- het artikel “*Former Afghan female journalist assassinated in Kabul*” van Ariana News van 11 mei 2019 (stuk 5).

2.1.4. In een aanvullende nota van 6 juni 2019 legt verzoeker volgende stukken neer:

- het artikel “*Taliban storm police checkpoint in Kabul, killing 3*” van Ariana News van 20 mei 2019 (stuk 6);
- het artikel “*Deadly explosion hits mosque in Afghanistan’s Kabul*” van Aljazeera van 24 mei 2019 (stuk 7);
- het artikel “*Four soldiers killed as gunmen attack security outpost in Kabul*” van Karim Amini (stuk 8);
- het artikel “*Seven members of a family shot dead in Kabul*” van Ariana News van 27 mei 2019 (stuk 9);
- het artikel “*Blast targets Gov’t employees bus in Kabul, wounding 10*” van Ariana News van 27 mei 2019 (stuk 10);
- een beëdigde vertaling van de stukken 3-7 en 10 van de aanvullende nota’s (stuk 11);
- het artikel “*Zeven kinderen gedood bij explosie in Afghanistan*” van het Nieuwsblad van 11 mei 2019 (stuk 12);
- het artikel “*IS eist verantwoordelijkheid op voor aanslag op Afghaanse ministerie*” van vrtnws van 22 april 2019 (stuk 13);
- het artikel “*Tientallen doden bij aanslagen Taliban*” van Telegraaf van 17 maart 2019 (stuk 14);

- het artikel “*Dodentol bij aanslag op Britse beveiligingsfirma in Kabul loopt op: 15 doden, 29 gewonden*” (stuk 15);
- het artikel “*Zeker 50 doden en 72 gewonden bij zelfmoordaanslag in Kabul*” van HLN van 20 november 2018 (stuk 16);
- het artikel “*Zes doden bij zelfmoordaanslag aan militaire universiteit in Kabul*” van 30 mei 2019 (stuk 17).

2.1.4. In een aanvullende nota van 26 september 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van december 2017;
- COI Focus “*Afghanistan Security Situation in Kabul City*” van Cedoca van 15 mei 2019;
- EASO-rapport “*Afghanistan Security Situation Update*” van mei 2018;
- EASO-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van juni 2019;
- EASO-rapport “*Country Guidance Afghanistan*” van juni 2019.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift vooreerst aan dat hij in detail zijn volledige situatie heeft geschetst, doch de *protection officer* zijn antwoorden tijdens het persoonlijk onderhoud niet “*woord voor woord*” maar “*uiterst beknopt*” heeft neergeschreven. De Raad is echter van oordeel dat dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat deze onzorgvuldig werden opgesteld, nu de inhoud van de vragen en de antwoorden duidelijk zijn en kunnen worden geverifieerd en gereconstrueerd door de Raad. Het is aldus aan verzoeker om aan te tonen dat wat in de notities van het persoonlijk onderhoud werd opgenomen niet overeenstemt met wat verzoeker daadwerkelijk heeft verklaard. Verzoeker toont met zijn vage en niet-geconcretiseerde betoog in het verzoekschrift echter niet aan dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen trouwe weergave vormen van zijn eigen verklaringen.

Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De bestreden beslissing oordeelde immers op terechte wijze dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker volgens zijn verklaringen drie jaar na de bedreigingen van de taliban opnieuw bedreigingen zou ontvangen omwille van zijn werkzaamheden bij een Amerikaans bedrijf, werkzaamheden die hij reeds had stopgezet, (ii) zijn vrees verder wordt ondermijnd doordat hij verklaarde dat hij na de bedreigingen zich opnieuw in zijn dorp vestigde en uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet verborgen leefde, (iii) verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de door hem neergelegde documenten, (iv) hij een lacunaire kennis heeft en een gebrek aan interesse vertoont in de door hem neergelegde documenten, (v) verzoekers verklaringen met betrekking tot het gesprek van de veiligheidsmedewerker met de taliban voor zijn winkel vaag en ongeloofwaardig zijn, (vi) hij bepaalde kernelementen van zijn relaas niet vermeld heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (vii) hij zijn bewering dat zijn oom A.J. hem verklikt zou hebben bij de taliban niet concreet kan maken, (viii) het niet aannemelijk is dat verzoekers vader na twee jaar zonder bedreigingen ineens zou ontvoerd worden door de taliban en (ix) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker geen zicht heeft op wat er na de ontvoering van zijn vader is gebeurd. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vrees voor vervolging door de taliban.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Verzoeker beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in zijn vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken en minimaliseren dat de bevindingen van de commissaris-generaal ertoe leiden dat geen

geloof wordt gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven pertinent en deugdelijk zijn.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat een stilte van drie jaar vanwege de taliban niet wil zeggen dat hij geen vrees voor vervolging heeft. Hij doet hiermee immers geen afbreuk aan de pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing dat de door verzoeker geschetste gang van zaken, dat de taliban hem drie jaar na de eerste bedreigingen opnieuw zou bedreigen omwille van zijn werkzaamheden bij een Amerikaans bedrijf terwijl hij deze werkzaamheden reeds gedurende drie jaren had stopgezet, niet geloofwaardig is. De Raad treedt de bestreden beslissing dan ook bij op dit punt.

Evenmin treedt de Raad verzoeker bij in zijn stelling in het verzoekschrift dat hij wel degelijk de nodige voorzorgsmaatregelen heeft genomen ten aanzien van zijn vervolgers in zijn dorp van herkomst, gelet op zijn verklaringen dat hij (i) vaak heen en weer reisde van zijn dorp naar Kabul en (ii) familie bezocht. Dit is niet in overeenstemming met de ernst van de door hem geschetste vrees. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij zich onopgemerkt trachtte te verplaatsen en zich enkel op straat begaf wanneer de politie en het leger aanwezig waren, doch gaat hiermee voorbij aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat *“toch mag worden aangenomen dat u ook op die momenten in de directe omgeving van uw dorp makkelijker bereikbaar was voor uw vijanden, indien u effectief een doelwit was van hen.”* Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift bovendien zelf aan dat de politie en het leger niet prominent in de stad aanwezig zijn.

Het verweer dat zijn familie belangrijk voor hem was zodat hij risico's nam om hen te zien en hen op te zoeken, en dat hij heen en weer naar Kabul diende te reizen omdat hij werk moest vinden, biedt geen afdoende verschuiving voor verzoekers risicovolle gedrag in het licht van de door hem geschetste bedreigingen. Dergelijke risicovol gedrag ondermijnt dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging door de taliban.

Het verweer in het verzoekschrift dat de neergelegde dreigbrief van de taliban en de bevestigingsbrief van de dorpsoudsten verzoekers persoonlijke omstandigheden bevestigen, wordt niet aangenomen. De Raad merkt op dat redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoeker interesse toont in de documenten die hij zelf neerlegt ter staving van zijn vervolgingsfeiten en dat zijn verklaringen hierover inhoudelijk overeenstemmen met de inhoud van de door hem neergelegde documenten. Gelet op de vaststellingen van de bestreden beslissing is dit echter niet het geval. Dat verzoeker de inhoud van de dreigbrief niet begrijpt, doch weet dat deze over zijn persoonlijke situatie handelt, biedt geen afdoende verklaring noch verschuiving voor de vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen en zijn gebrek aan interesse in deze dreigbrief. Dergelijke vaststelling ondergraaft niet alleen de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten, het doet ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees voor vervolging. Het verweer dat verzoeker geen objectieve bewijzen kan verzamelen omdat zijn winkel werd vernield, is niet ernstig. Bovendien kan dit argument geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen die betrekking hebben op documenten die hij wel heeft neergelegd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal wijst op de korte duur en communicatieproblemen van het interview bij aanvang van de procedure, oordeelde de bestreden beslissing reeds terecht dat dit geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen. De Raad wijst er nog op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen kernelementen van verzoekers relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de taliban. Er dient echter na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld

dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden verleend en dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw asielmotieven komen namelijk zoals u het schetst weinig geloofwaardig over. Zo is het zeer merkwaardig dat u na het krijgen van enkele dreigtelefoontjes drie jaar lang niets meer vernam van de taliban om plots, nadat u reeds jarenlang gestopt was met werken voor een aan een Amerikaans gelieerd bedrijf, weer bedreigd te worden net omdat u zogezegd voor een Amerikaans bedrijf werkzaam was. U werd namelijk voor het eerst persoonlijk bedreigd nadat drie leden van de taliban waren gearresteerd na een aanslag te hebben gepleegd op een konvooi van S.C.S. op 19 mizan 1391 AK (10 oktober 2012), en hoorde pas voor het eerst iets van hen terug vijftien of twintig dagen voor ze uw winkel vernielden op 19 mizan 1394 AK (11 oktober 2015 GK) (CGVS, p. 8-9). U haalt zelf ook aan na de eerste telefoontjes uw nummer te hebben veranderd en in de periode nadien geen telefoonoproep meer te hebben ontvangen van een aan de taliban gelieerde persoon (CGVS, p. 8). Meer zelfs, van 19 mizan 1391 AK (10 oktober 2012 GK), de datum dat uw contract bij S.C.S. stopte, tot de eerste of tweede maand van 1393 AK (maart/april 2014 GK), het moment dat u uw winkel opende in Kabul, verbleef u zelfs in het district Jaji, provincie Paktia (CGVS, p. 4), terwijl u aanhaalt dat er zich in Jaji een groot netwerk van de taliban bevindt (CGVS, p. 8). Dat u zich, vrij snel na het verkrijgen van de dreigtelefoons, terug huiswaarts begaf waar uw bedreigers u eenvoudig en zonder veel hinder zouden kunnen opsporen en benaderen, ondermijnt enerzijds uw verklaring bedreigd te zijn geweest, maar ondermijnt anderzijds zeker ook de ernst van de door u aangehaalde bedreiging. Hiermee geconfronteerd, haalt u aan dat u voorzorgsmaatregelen nam en u steeds verborgen hield, terwijl u eveneens aanhaalt vaak over en weer te zijn gereisd van Jaji naar Kabul op zoek van werk (CGVS, p. 9). U wachtte weliswaar tot er politie en legereenheden op de baan waren, toch mag worden aangenomen dat u ook op die momenten in de directe omgeving van uw dorp makkelijker bereikbaar was voor uw vijanden, indien u effectief een doelwit was van hen. Bovendien haalt u evenzeer aan gewoon familie te hebben bezocht in die periode (CGVS, p. 9), wat evenmin duidt op een leven in de luwte.

Ook dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over u asielmotieven niet stroken met de documenten die u ter staving neerlegt. Om uw problemen met de taliban te duiden, legt u drie documenten neer: een brief van de taliban, een bevestigingsbrief geschreven door de ouderen en een brief geschreven door uw vader aan het districtshuis. In hun brief, gedateerd op 1/11/1436 Islamitische kalender (IK), 16/08/2015 GK, eisen de taliban dat u moet stoppen met uw werk voor de Amerikanen, nadat u reeds verschillende keren telefonisch werd gewaarschuwd. Gezien u reeds drie jaar eerder was gestopt met uw werkzaamheden, en u nadien zelfs werkloos thuis zat in Paktia (CGVS, p. 21 & 4), is het vrij opmerkelijk dat de taliban daar niet op de hoogte van zouden zijn geweest. Ook de ouderen stellen in hun brief dat u verschillende malen door de taliban werd gewaarschuwd uw werk voor de Amerikanen te stoppen, wat u weigerde te doen. Omdat de taliban steeds sterker werden in uw regio, zag u zich genoodzaakt het land te verlaten, aldus de ouderen. Het is opmerkelijk dat de schrijvers van deze twee documenten laten uitschijnen dat u tot op het moment van uw vertrek uit Afghanistan nog werkzaam was voor de Amerikanen en dus een vervolging aanhalen die niet strookt met de wijze waarop u uw motieven uit de doeken doet. Geconfronteerd met de incoherentie tussen uw verklaringen en de dreigbrief zegt u dat u, toen u reeds uw winkel had, u nog steeds naar werk aan het zoeken was en de taliban ook dachten dat u nog steeds werkzaam was voor dezelfde mensen (CGVS, p. 15). Deze verklaring is weinig plausibel aangezien er mensen naar u zouden zijn komen zoeken in uw winkel in Kabul, waardoor mag worden verwacht dat uw bedreigers op de hoogte waren van uw carrièreswitch en ze dus ook konden weten dat u helemaal niet meer voor de Amerikanen aan het werk was.

Merkwaardig is ook dat u, als universitair geschoolde (CGVS, p.5), aangeeft de brief van de taliban niet gelezen te hebben en zelfs niet weet wanneer deze brief werd geschreven. Nog frappanter is zelfs dat u niet weet of u nog in Afghanistan was op het moment dat uw vader deze brief van de taliban zou hebben ontvangen. De brief werd namelijk een tweetal weken voor uw vertrek uit Afghanistan gestuurd. Dat u daarvan niet op de hoogte zou zijn geweest in Afghanistan en zelfs nog niet op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, ondermijnt ten zeerste uw geloofwaardigheid vervolgd te zijn geweest.

Even opmerkelijk is de vaststelling dat u niet weet van welke mensen uw vader de brief zou hebben ontvangen, noch of er behalve de foutieve eis uw werk neer te leggen nog iets geëist wordt in de brief (CGVS, p. 15). Nochtans willen de taliban niet enkel dat u zou stoppen met uw werk, maar ook dat u zich zou aansluiten bij hen. Naast uw uiterst gebrekkige kennis over de inhoud van de brief van de taliban, bent u evenzeer uiterst kort van stof over de brief van de dorpsoudsten. U heeft er geen idee van wie deze brief schreef (CGVS, p. 17) en verklaart zelfs deze brief nooit te hebben gelezen. Evenmin heeft u

de brief gericht aan het districtshuis gelezen, zegt u (CGVS, p. 18). Uw bewering dat u deze niet goed kunt lezen, is niet ernstig (CGVS, p. 18). U bent in Afghanistan tot de twaalfde graad naar school geweest, heeft nadien twee jaar universitaire studies doorlopen (CGVS, p. 2-5) en kon deze desnoods nog in België laten vertalen door iemand die uw taal spreekt en wel kan lezen, eens in veiligheid. Dat u dacht dat u deze brieven op het CGVS kon laten vertalen, kan niet worden aanvaard als verklaring voor uw gebrek aan interesse in de eigen documenten die u ter staving neerlegt. Uw nihilistische kennis over de door u neergelegde stavingsstukken van uw asielmotieven en uw totaal gebrek aan interesse erin, relativeert dan ook sterk de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees.

Vervolgens is het weinig aannemelijk dat u het gesprek niet kunt reconstrueren die de veiligheidsmedewerker van uw winkel voerde met de mannen die u kwamen opzoeken. Nochtans zou dit bezoekje de eerste stap na drie jaar stilzwijgen zijn geweest van de taliban. Er mag dan ook worden verwacht dat u met meer dan grote belangstelling elk detail over de bezoekers en van het gesprek zou hebben proberen te weten te komen ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. U weet echter niet met hoeveel ze aan uw deur stonden te kloppen en vroeg evenmin aan de veiligheidsmedewerker hoe ze eruit zagen (CGVS, p. 11-12). Verwacht mag worden dat u toch zou hebben proberen achterhalen hoe die mannen eruit zagen om zo, in de volgende dagen, met iets meer achterdocht en arendsogen uw winkel te kunnen verlaten en zich op straat te begeven. Ook vreemd is dat de veiligheidsmedewerker onmiddellijk wist dat het leden van de taliban waren terwijl ze hem enkel hadden verteld dat het vrienden van u waren die u reeds hadden gecontacteerd toen u in dienst was (CGVS, p. 12). Het lijkt weinig aannemelijk dat deze mannen zich onmiddellijk als taliban zouden bekendmaken in de hoofdstad Kabul. Ze moeten ook hebben geweten dat ze daarmee de kans u te pakken te krijgen onmiddellijk in de voet zouden schieten.

Even frappant is dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de dreigtelefoontjes die u ten tijde van uw werk voor S.C.S. zou hebben ontvangen of waar de leden van de taliban in hun brief naar verwijzen (vragenlijst CGVS, d.d. 04/03/2016, vraag 4 & 5). U houdt het enkel op uw oom A.J. die u zou hebben verklikt bij de taliban, net voor uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaring dat u pas in België, nadat u wat meer informatie had verzameld, te weten bent gekomen dat er ook mensen met wie u samenwerkte gelinkt waren aan de taliban en er u bij de DVZ niet naar details werd gevraagd (CGVS, p. 13-14), is niet ernstig en strookt niet met de door u geschetste feiten tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u reeds in het verleden, jaren vóór u uw winkel startte, telefonisch bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 9). Bovendien slaagt u er niet in ook maar een begin van informatie te geven over uw collega's die gelieerd zouden zijn aan de taliban (CGVS, p. 11), wat opmerkelijk is aangezien u verklaart in België informatie te hebben ingewonnen. Bij de DVZ vertelde u evenmin over het bezoek van onbekenden aan uw winkel en de aanslag erop. U houdt het op miscommunicatie met de tolk op DVZ, die in het Frans aan het vertalen was (CGVS, p. 14). Vanzelfsprekend kan dit niet verklaren waarom u bij DVZ over deze sleutelelementen in uw vervolgingsmotieven met geen woord repte, gezien de tolk u aansprak in uw moedertaal en u het verslag nadien ook nog eens voorlas in uw moedertaal dat door u als goedgekeurd werd ondertekend. Dat u toen geen opmerkingen meer maakte en ook bij aanvang van uw onderhoud op het CGVS niets wenste aan te passen aan uw verklaringen die u had afgelegd bij de DVZ (CGVS, p. 2) ondermijnt nog maar eens de geloofwaardigheid van de door u geschetste feiten.

Ook opmerkelijk is dat u uw bewering dat uw oom langs vaderszijde, genaamd A.J., achter uw bedreiging door de taliban zou zitten, niet kunt staven met objectieve gegevens en het tot op de dag van uw onderhoud op het CGVS blijft bij een louter hypothetisch vermoeden. U vermoedt dat uw oom uw werkzaamheden bij Amerikaans gelieerde bedrijven verklikte bij de taliban omdat hij niet van u hield omdat u als enig kind recht had op de velden van uw vader (CGVS, p. 10). Nochtans weet u evenzeer dat er leden van de taliban bij hetzelfde bedrijf werkzaam waren, dus ook zij konden u hebben verklikt (CGVS, p. 10). Waarom uw oom er dan zou zijn bij betrokken, kunt u niet concreet maken, wat uw geloofwaardigheid ondermijnt. U kunt zelfs niets zeggen wat de eventuele link is tussen uw oom en de taliban (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe u dan wel weet dat uw oom de leiders van de taliban inlichtte, zegt u tot slot zelf ook dat u het niet zeker weet (CGVS, p. 10). Niemand zou hem ook ooit hebben aangesproken hierover (CGVS, p. 17).

Nochtans benoemde u, zoals eerder aangehaald, bij de DVZ enkel uw oom A.J. als hoofdschuldige van uw problemen met de taliban. Dat u dan ook niet verder komt dan een vermoeden, plaatsen ernstige vraagtekens bij uw vluchtmotieven.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u evenmin het incident waarbij uw vader na uw vertrek spoorloos zou zijn verdwenen, geloofwaardig kunt maken (CGVS, p. 4 & 9). Deze verdwijning is namelijk, net als uw

gehele asielrelaas, weinig plausibel. Het is niet aannemelijk dat de taliban, nadat er twee jaar geen noemenswaardig nieuws te rapen viel betreffende uw vervolgingsvrees (CGVS, p. 16), plots uw vader zouden ontvoeren. Uzelf was reeds sinds eind 2015 uit Afghanistan gevlucht, en uw vader zou zes à zeven maand voor uw onderhoud in februari 2018 zijn ontvoerd (CGVS, p. 9). Behalve dat die mensen nog steeds naar u op zoek waren, zou er echter niets meer zijn gebeurd. Waarom dan plots uw vader zou zijn ontvoerd, opnieuw jaren nadat u, de persoon op wie de taliban het had gemunt, het land zou zijn ontvlucht, is een raadsel. Even onaannemelijk is de vaststelling dat u ook geen zicht hebt op wat er na de ontvoering van uw vader is gebeurd. Zo weet u helemaal niets over de zoekactie die uw familieleden op het getouw zouden hebben gezet om uw vader opnieuw op te sporen (CGVS, p. 15). Straffer nog, u heeft het zelfs niet gevraagd, eens in contact met het thuisfront. Gevraagd of uw gezinsleden niet naar de dorpsoudsten konden gaan om eventueel in contact te komen met uw vader zijn ontvoerders, zegt u dat er niemand is om dit te doen omdat uw grootvader oud is (CGVS, p. 16). Het is weinig plausibel dat, wegens afwezigheid van uw vader, niemand naar een van de dorpsoudsten zou kunnen gaan, te meer omdat die zich in het verleden reeds bereid hebben verklaard u te steunen gezien ze een bevestigingsbrief van uw problemen hebben geschreven.

Uw ongeloofwaardige verklaringen laten niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de taliban geïsoleerd werd in Afghanistan en daardoor vervolging dient te vrezan bij terugkeer.

De loutere vaststelling dat u van 1385 tot 1391 AK (2006-2012 GK) voor bedrijven gelinkt aan de buitenlanders of Amerikanen hebt gewerkt is onvoldoende om als risicoprofiel bestempeld te worden en effectief omwille van die werkzaamheden een risico op vervolging te lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verliet Afghanistan drie jaar nadat u reeds was gestopt met uw laatste werkgever S.C.S.. De vervolgingsfeiten die nadien zouden zijn gebeurd, werden eerder in deze beslissing niet geloofwaardig geacht waardoor mag worden aangenomen dat u na uw werkzaamheden in Afghanistan geen problemen hebt gekend en in de toekomst, bij terugkeer naar Afghanistan, evenmin problemen gelieerd aan die werkzaamheden zult kennen.

Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Conventie van Genève. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond."

"De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara, die van uw vader en grootvader, uw schoolattest en diploma en de vele foto's van uw huwelijk, familie en uw herkomstregio zeggen enkel iets over uw identiteit, die niet in vraag wordt gesteld, en houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoon. De vele documenten en foto's die uw werk in Afghanistan moeten aantonen voor de verschillende door u aangehaalde bedrijven zeggen evenmin iets over uw vervolgingsvrees. Uw werk voor deze bedrijven wordt evenmin in vraag gesteld. De documenten betreffende uw vriend A.W.Z. en collega Z.R. zeggen evenmin iets over uw persoonlijke vervolgingsfeiten. Elk verzoek om internationale bescherming wordt namelijk op basis van zijn eigen merites rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker beoordeeld. Deze documenten zeggen ook niets over de eventuele problemen die deze personen hebben zouden ondervonden in Afghanistan, of de oorzaak ervan. De brief van de taliban, de verklaring van de dorpsoudsten en het attest gericht aan de districtschef werden eerder reeds aangehaald inconsistenties aan te tonen. De verklaring van de dorpsoudsten en het attest gericht aan de districtschef werd bovendien duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk voor uw verzoek. Het gesolliciteerd karakter ontnemt de stukken hun objectieve bewijswaarde.

Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De foto's die de aanslag op uw winkel moeten aantonen, tonen dan weer niet aan dat uw winkel, indien u al een winkel uitbaatte, in de brokken deelde. Deze foto's tonen ook niets aan over het doel van de aanslag. Noch zeggen ze iets over uw persoonlijke asielmotieven. Ook u bevestigt dit door te stellen dat het een algemene aanval betrof waarbij u niet het hoofdoel was (CGVS, p. 12). De drie briefomslagen tonen dan weer aan dat uw

documenten u vanuit Afghanistan werden opgestuurd, onder meer vanuit Kabul, zonder dat dit iets zegt over uw asielmotieven. De mail die u doorstuurde op 5 december 2018 waarin u uw asielmotieven herhaalt, de algemene veiligheidssituatie in uw dorp en in Kabul beschrijft en de situatie van uw gezinsleden, kan vanzelfsprekend ook niet als objectief bewijs worden aanvaard om uw asielmotieven te staven, gezien het een door u neergepend document is. Het medisch dossier uit het opvangcentrum, het attest over uw mentale toestand van de therapiepraktijk Sica met goedkeuring voor een sessie bij de kinesitherapeut en het attest betreffende uw ziekenhuisopname geven uw gezondheidssituatie aan, gebaseerd op uw eigen verklaringen. U haalde ook op het eind van uw persoonlijk onderhoud aan dat u niet goed kunt slapen, nachtmerries hebt en bezorgd bent om uw familieleden en naar de dokter gaat voor pijn in uw been (CGVS, p. 19). Er dient opgemerkt te worden dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Afghanistan heeft verlaten, te meer daar er aan de door ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Medische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op de motivering van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten relatief is, gelet op de hoge graad van corruptie bij Afgaanse documenten zoals bevestigd door de beschikbare landeninformatie, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal niet aan te tonen dat deze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat, gelet op de hoge graad van corruptie bij Afgaanse documenten, de bewijswaarde van deze documenten relatief is. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de commissaris-generaal zich bij het beoordelen van de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten niet beperkt heeft tot dit argument.

De door verzoeker in zijn aanvullende nota's neergelegde documenten vermogen evenmin de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen. Wat de door verzoeker neergelegde brief van de wijkagent (aanvullende nota, stuk 1) betreft, wijst de Raad erop dat de inhoud van deze brief andermaal tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen. Uit de inhoud van de brief kan immers worden afgeleid dat verzoeker voor zijn vertrek naar België nog gewerkt zou hebben bij een Amerikaanse privéfirma (*"In 2013, 2014 en 2015 heeft hij tussen straat 1 en 2 van Sha Saheed een kleine winkel gehuurd en dan probeerde hij om terug een job te krijgen bij een Amerikaanse privéfirma. De laatste dagen heeft hij een nieuwe job gekregen bij een Amerikaanse privéfirma"*). Verzoeker vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud echter niet dat hij nog een nieuwe tewerkstelling gevonden had voor een Amerikaanse privéfirma nadat zijn winkel diende te sluiten. De Raad wijst bovendien andermaal op de relatieve bewijswaarde van documenten uit Afghanistan. Wat de door verzoeker neergelegde video-opnames betreft (aanvullende nota, stuk 2) waarop getuigenissen blijken te staan van kennissen, wijst de Raad erop dat dergelijke getuigenissen op zich niet kunnen volstaan als bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten, temeer daar de getuigenissen geen officieel noch objectief karakter hebben, gezien zij ten behoeve van verzoeker werden opgesteld en aldus een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen.

Het door verzoeker in zijn verzoekschrift toegevoegde attest van immatriculatie heeft louter betrekking op zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming en zijn verblijf in België, maar kan de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het risicoprofiel van personen geassocieerd met de regering of de internationale gemeenschap, zoals bevestigd door de UNHCR *"Guidelines"*, wijst de Raad erop dat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat *"De loutere vaststelling dat u van 1385 tot 1391 AK (2006-2012 GK) voor bedrijven gelinkt aan de buitenlanders of Amerikanen hebt gewerkt is onvoldoende om als risicoprofiel bestempeld te worden en effectief omwille van die werkzaamheden een risico op vervolging te lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan*

bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verliet Afghanistan drie jaar nadat u reeds was gestopt met uw laatste werkgever S.C.S.. De vervolgingsfeiten die nadien zouden zijn gebeurd, werden eerder in deze beslissing niet geloofwaardig geacht waardoor mag worden aangenomen dat u na uw werkzaamheden in Afghanistan geen problemen hebt gekend en in de toekomst, bij terugkeer naar Afghanistan, evenmin problemen gelieerd aan die werkzaamheden zult kennen.” Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad. Het verweer in het verzoekschrift dat “de taliban zal altijd verzoeker opzoeken, vermits hij “meegewerkt” heeft voor “de vijanden”, kan aldus niet dienstig worden aanvaard.

De door verzoeker toegevoegde landeninformatie (verzoekschrift, stukken 3-5; aanvullende nota 13 mei 2019, stukken 3-5; aanvullende nota 6 juni 2019, stukken 6-17) kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest “*Elgafaji*” maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, “*Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*”, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07, § 39). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, sub c, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, doch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d.. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 15 mei 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In casu stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij van 2013 tot aan zijn vertrek naar België in september 2015 in Kabul verbleef, waar hij een winkel uitbaatte. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn vervolgingsfeiten, kan bovendien evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat deze winkel vernield zou zijn geweest door de taliban. Gelet op de vaststelling dat de stad Kabul verzoekers laatste verblijfplaats betrof in Afghanistan, is de Raad van oordeel dat de stad Kabul dient te worden beschouwd als de regio waar verzoeker leeft en zijn regio van bestemming bij zijn terugkeer naar Afghanistan.

In de meest recente "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Kabul en de hoofdstad Kabul, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld niet zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 102: "*that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to*

show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”).

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de aanvullende nota van 26 september 2019 dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Het betoog in het verzoekschrift dat betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan laat niet toe om hier anders over te oordelen, gezien hierboven reeds werd aangetoond dat een loutere verwijzing naar de Afghaanse nationaliteit niet kan volstaan en de focus dient te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming). De door verzoeker bijgebrachte informatie is dan ook slechts dienstig voor zover deze betrekking heeft op zijn specifieke regio van bestemming, de stad Kabul.

De door verzoeker bijgebrachte persartikels, voor zover zij ingaan op de veiligheidssituatie in de stad Kabul, zijn dezelfde en liggen voor het overige in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul gesteund is.

Waar verzoeker nog het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is verder niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad merkt op dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Er wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit de meest recente informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie blijkt aldus dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul, alles in acht genomen, actueel geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet hoog is. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verder brengt verzoeker geen dergelijke individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat geen intern vestigingsalternatief mogelijk is in de stad Kabul (verzoekschrift, stukken 3 en 5), wijst de Raad erop dat in voorliggend geval geen toepassing wordt gemaakt van het concept intern vestigingsalternatief.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP